

פרק 1

אלדד קויפמן חצה את החניון של בית הסוהר. הוא הזיע. מזג האוויר הנה חם מהרגיל לעונה. התברר שהביקור הנה סתם בזבוז של זמן. האסיר פשוט המציא את המידע על חברו לכלא, כנראה מתוך שיקול שאם ייתן למשטרה איזה טיפ חם, אז יקצרו לו את תקופת המאסר. אבל בשביל זה צריך לתת טיפ אמיתי ולא שקר. אלדד שגא לבזבז זמן סתם. הוא נכנס לפיאט 550 האדום שלו ללא מיוזג אוויר ופתח את הגג המתקפל. לפני ארבעים שנה כשרק הצטרף למשטרה, המכונית הייתה הגאווה והשמחה שלו. דודו פאולו הביא אותה לישראל כשעשה עלייה, ואז נתן אותה לאלדד. בימים ההם, לאף אחד בארץ לא הנה אוטו איטלקי, קל וחומר קטן כזה. אפילו אישה בהריון לא תיכנס בו, אמרו לו אז, ועוד הערות דומות. היום, כעבור ארבעים שנה, אנשים לפעמים פנו אליו ברחוב ושאלו האם ניתן לקנות את העתיק הזה. איך הזמנים השתנו.

הוא הביט בשעון. גם אותו קיבל מדוד פאולו. הנה רבע לשש. אחיינו דרור הנה אמור לנחות בכנ גוריון בתשע בערב במטוס ממיאמי. הוא רצה להגיע לשדה התעופה מוקדם. הדבר האחרון שרצה הנה לגרום לדרור לחכות. גם ככה לבחור יש מספיק בעיות. לפתע הוא הבין שלא נדע בדיוק כמה זמן הביקור של דרור יימשך.

Chapter 1

Eldad Koifman crossed the prison parking lot, sweating. It was unusually hot for this time of year. The visit to the prison had turned out to be a complete waste of time. The inmate had made up the information about his fellow prisoner, thinking that giving the police a hot tip would lead to a reduced sentence. But for that, the tip had to be real, not a lie. Eldad hated wasting time. He got into his red Fiat 550 without air conditioning and opened the folding roof. When he started his police service 40 years ago, this car had been his pride and joy. His uncle Paulo had brought it to Israel when he made Aliyah and then gave it to Eldad. Back then, nobody in Israel drove an Italian car. And such a small one at that. There wasn't even enough room for a pregnant woman inside. He had heard such and similar comments back then. Today, 40 years later, people even stopped him on the street sometimes to ask if they could buy this antique from him. How times change.

He looked at his watch. It was also from Uncle Paulo. It was a quarter to six. His nephew Dror was arriving at Ben Gurion from Miami at 9:00 PM. He wanted to be at the airport early. Nothing would be worse than making Dror wait. The boy had enough problems as it was. Suddenly, he realized he didn't even know exactly how long Dror was coming to visit.